

מה שרציתם / אגור שיף – קטעים מהספר

פרק 1

(הספר נפתח עם החלומות של מלה הקשישה, אמו של יודי מורן, גיבור הספר.

החלומות האלה של מלה נשזרים בעלילת הספר).

כמה שבועות לפני יום הולדתה השמונים וחמישה החלו לפקוד את מְלָה מרמלשטיין חלומות ארוטיים. בפעמים הראשונות היו אלה רק הבזקי תמונות שהבליחו במוחה לשברירי שניות, מלווים בהרגשת עקצוץ מתוק באיבריה הכבויים, הרחוקים. היא היתה אז מתעוררת מיד כשלבה הזקן הולם בקצב מטורף, עד כי חששה שיפקע ממאמץ, ובעיניים פקוחות מנסה לשחזר את פרטי התמונות שהסעירו אותה, או לפחות לעשות בהן סדר. אך גם כשבמוחה כבר לא נשאר כל שריד מאותם הבזקים נפלאים, בעורקיה עוד פעמה ההתרגשות זמן רב. מחצית השעה היתה עוברת עד שנעורי הסרק שמילאו את גופה הבלוי היו מתפוגגים, שריריה היו חוזרים לרפיונם, והדם היה שב ומזדחל באותה איטיות דלוחה, כמו נחל באמצע הקיץ.

הבהובי החלימה האלה, שהיו מופיעים תמיד באותן שעות קלושות של שחר, הלכו והתארכו, עד שלאחר כמה ימים התחברו ביניהם והפכו לחלומות של ממש. בשבוע השני מאז החלה התופעה כבר חוותה מלה מרמלשטיין תחילתו של מפגש מסעיר עם שני גברים צעירים חבושים מסכות קרנבל. ההרפתקה התקדמה והמשיכה להתהוות בימים הבאים, ושני הגברים הפכו לנועזים יותר ככל שמלה ויתרה על ביישנותה. היא הפקירה את גופה בידיהם, וזה היה נפלא, כמובן, אבל עדיין לא העזה ליזום מהלכים משלה. בהמשך הצטרפו לשלשה המתגוללת בתוך מיטת אפריון ימי-ביניימית שתי נשים צעירות, לבנות עור, מאופרות בכבדות ולבושות מחוכי עור וביריות, וכעבור שבוע נוסף לחבורה גבר שלישי, שפניו, נטולות המסכה, היו מוכרות למלה מאוד. אולי גם את קולו הכירה. "מלה," לחש לה בחלום הגבר חשוף הפנים, "מלה מתוקה, תיזהרי שלא תתעוררי לפני שהדברים הטובים-באמת יתחילו לקרות." ודווקא אז נפקחו עיניה והיא התעוררה. אחר כך הורידה

שוב את עפעפיה ונעלה אותם בכוח, מתוך רצון חסר סיכוי לחזור לחלום. אבל עם היקיצה הופיע גם הכאב במפרקיה נגועי השיגרון, ומלה מרמלשטיין נאלצה להיכנע לפרות, ולבוקר החדש, שענינה הפקוחות כפו עליה.

מי היה אותו גבר צעיר שבחלומות של עלות השחר הבעיר בה תאוה? הוא לא היה יפה תואר, לא במובן ההמוני, המקובל מדי של הגדרות מסוג זה. מעל עיניו העמוקות הצטיירו שתי קשתות מדויקות שהתחברו במרומי גשר חוטמו הגדול. מבטו המלנכולי וחיובו העדין עמדו בסתירה לגבריות הגסה שהביעו פניו. מאילו זיכרונות הושאל דיוקנו? לכאורה היה יכול להילקח מעשרות אלפי פרצופים שנאגרו בארכיון של שמונים וחמש שנים. אבל לא. לא ייתכן שהיו אלה סתם תווי פנים מקריים שנשלפו מהמאגר, שסתם איזו דמות נבחרה באקראי לנהל את האורגיות של מלה מרמלשטיין. מצד שני, איך אפשר לדרוש ממוח בן שמונים וחמש להדביק שמות לפרצופים כשאפילו את התאריך של היום החדש הוא בקושי זוכר?

דווקא לתאריך היה מי שדאג: *הבחורה*. *הבחורה* היא שטיפלה גם בעניין חשוב זה. כשהיתה מסיימת את עבודתה, בדרך כלל בשבע וחצי, אחרי ששטפה את כלי ארוחת הערב והציעה למלה את המיטה, היתה *הבחורה* ניגשת ללוח השנה התלוי מעל השידה ומעבירה איקס על היום שנגמר. אבל את ריבוע ה-20 בפברואר הקיפה בעיגול אדום. "20-02-2002" רשמה עליו ביד בוטחת, "מלה בת 85" והוסיפה סימן קריאה גדול שעוצב בדוגמת קרש עקום שבתחתיתו לב.

כמה ימים עברו? כמה קרוב היה אותו מספר סימטרי, מכושף, עתיר ברבורים וטבעות, שמציין מרחק שנים עצום, בלתי נתפס בעצם, מהיום שבו נולדה? באותו בוקר, בחלום, המשיכה החבורה להמציא תחבולות מעניינות, ואחרי משחק מקדים רב משתתפים, שנדמה היה כי הוא נמשך לנצח, חוותה פתאום מלה את אותה שרשרת שיאים מפורסמת המתוארת בעיתוני נשים, כשכל פסגה מקפיצה אותה לבאה, הגבוהה ממנה. התענוג התעצם והתחדד, עד שכבר גבל בכאב ממש, ומלה תהתה אם אין זה המוות בעצמו שמרעיד את איבריה ומטלטל אותה כך אל גן העדן ובחזרה, והיא שמעה את עצמה צורחת בכל כוח סרעפתה: "די!"

אחר כך שכבה מתנשפת, ערה, ועל עפעפיה המוגפים ריצדו פרפרים בשחור-לבן ובאוזניה זימזם השקט הנהדף מהקירות.

"אוי אלהים," אמרה לעצמה מלה, "משהו לא בסדר איתי, אני חייבת לראות רופא, זה בטח התרופות." אבל במחשבה שנייה הודתה בפני עצמה שלא היתה מוותרת על חלומות השחר שלה גם אם היה מתברר לה, מעל לכל ספק, שהם מסכנים את בריאותה. ואז, בשעה שמונה וחצי בדיוק, נפתחה דלת הכניסה ונשמעה צעקת *הבחורה* מהפרוזדור: "בוקר טוב מלה!" ומיד אחר כך קרקוש צרור המפתחות שהושלך על שולחן המטבח. מוקדם מדי, חשבה מלה. גופה עוד לא נרגע מההרפתקה. נשימותיה עוד היו מהירות ושטוחות, ולבה געש. היא רצתה להשהות את כניסתה של *הבחורה* לחדר, לעכב אותה כמה שיותר, עד שיתנדפו ריחותיהם של אורחי החלום. עד שייעלמו הסימנים לחגיגה המטורפת שהתרחשה כאן רק לפני זמן לא רב.

"לא להיכנס!" הצליחה מלה לצעוק אל עבר הדלת הפתוחה למחצה.

אבל *הבחורה* כבר הציצה ואמרה בקול רך: "את צריכה לקחת את הכדורים, מלה."

"עוד רגע," נבחה אליה מלה. "רק עוד רגע, רגע אחד, זה יותר מדי לבקש?" נשימותיה חזרו אט-אט לסדרן.

חשד טרף פתאום את מחשבותיה. אולי היתה זאת *הבחורה*? אולי היתה זאת *הבחורה* שהופיעה בחלומות כשהיא חובשת על תסרוקתה הקצוצה פאה נוכרית של שיער שחור, שנופל על כתפיים לבנות, מבריקות, מגולפות בשיש ורכות כמו מרציפן? אולי היתה זו *הבחורה* שתחת מכנסי הג'ינס וחולצת הטריקו הסתירה את מחוך הזונה שלה? ומי היתה תאומתה שהתפתלה איתה לאורכה ולרוחבה של מלה? ומי היו השניים במסכות? אבל הכי חשוב: מי היה המאהב בעל העיניים הנוגות שכל כך השתדל לענג אותה? בפעם הבאה שתפגוש אותו, חשבה מלה, כנראה מחר עם עלות השחר, לא תשכח לשאול אותו לשמו ואולי אז יתברר לה סוף-סוף מאיפה הם מכירים.

"מה זה המצברוח הזה," רטנה *הבחורה*, ומלה שמעה אותה ממלמלת: "מעניין על מה היא חלמה, הזקנה." היא פנתה בצעדיה הקטנים, הנמרצים, אל המטבח וניגשה להכנת התה ודייסת הקוואקר. אדי המים הרותחים בקומקום ברחו למסדרון, פלשו לחדר הקר ונדבקו לזגוגית החלון. צלצול הכלים המוכר הרגיז את מלה.

"דייסה ותה, תה ודייסה, כל יום אותו דבר," צעקה אל עבר המטבח. "נמאס לי." קולה היה זר לה. צלול מדי.

"מה קרה לך היום, מלה?" שאלה *הבחורה* בטררוניה. בקצה המשפט, על סימן השאלה, היה תלוי עלבון קטן.

"מה קרה לי? זה מה שאת רוצה לדעת?" אמרה מלה בקולה החדש.

"כן", אמרה *הבחורה*, "אני לא מבינה מה זה הטון התוקפני הזה פתאום."

"או שאולי את שואלת מה כבר היה יכול לקרות לאחת כמוני שלא יוצאת מהבית ולא רואה אף אחד כבר שנה וחצי?"

"זה לא נכון שאת לא רואה אף אחד", אמרה *הבחורה*. היא העמידה את קערת הדייסה ואת ספל התה על השולחן הקטן הסמוך למיטה, ולידם הניחה שתי גלולות ירקרקות. אחר כך תמכה בגבה של מלה והזקיפה את שתי הכריות. "זה לא נכון שאת לא רואה אף אחד", חזרה ואמרה ברכות.

מלה סרקה אותה במבט של מוכס בתחנת גבול, אבל עיניה לא הצליחו לחשוף רמזים למחוך עור או ביריות. רק שוליהם של תחתונים לבנים, פשוטים, בצבצו מעל חגורת הג'ינס ולחצו על קפל בטנה החשוף. לא היה שום דמיון בין עורה הכהה של *הבחורה* לבין לבנבנותן של השתיים ההן, מהחלום.

"על מה את מסתכלת, מלה?" שאלה *הבחורה* במבוכה.

"מה יש, אסור להסתכל?" אמרה מלה. היא עצמה את עיניה וניסתה להריץ במוחה את החלום האחרון הלוך ושוב. אבל דמויות שתי הנשים המחופשות לזונות הלכו ודהו וכך גם שני הגברים במסכות, ומלה הבינה פתאום שתפקידם של אלה נגמר, והיא לא תשוב לפגוש אותם לעולם. אם כך, חשבה, נשארנו עכשיו רק שנינו לבד, רק אני והמאהב עצוב המבט.

"טוב, טוב", מילמלה לעצמה, "זה טוב, זה יופי." אם רק תוכל לשכנע אותו לבוא לבקר גם בשנת אחר הצהריים שלה, כי אז לא תצטרך עוד למשוך יום תמים בציפייה מורטת עצבים למפגש ביניהם.

"מה טוב?" שאלה *הבחורה*, "מה יופי?" היא גררה כיסא, התיישבה והניחה ברך על ברך.

"זה סוד", אמרה מלה. כף ידה המעוותת תפסה בקושי את אוזנו של הספל. "את רוצה שאני אגלה לך את הסודות שלי? בשביל מה לך?" היא הגישה את הספל לשפתיה ולגמה בזהירות.

"את צודקת", אמרה *הבחורה*.

ובאמת בשביל מה? כמה סודות נשארו שמורים אצלה, בגילה המופלג, ועוד לא נזלו מתוכה החוצה? *הבחורה*, *הבחורה* כבר ידעה עליה הכול. אפילו יותר ממה שידע עליה *בעלה המנוח*. ומה היא ידעה על *הבחורה*? כלום. אפילו את שמה לא הצליחה לזכור, אם כי פרט חשוב זה לא רק שלא היה סוד, אלא נמסר לה כבר עשרות פעמים. שם של בן אדם צריך להיות חד מספיק, חד כמו סיכה, כדי להינעץ במוח בן שמונים וחמש. להיתקע ולא לזוז.

"אבל אני אגלה לך, אם את רוצה", אמרה מלה, "בתנאי שתגידי לי מה שמך."

"באמת, מלה, מחתה *הבחורה*. "כבר אמרתי לך מיליון פעם."

"אז תגידי לי עוד פעם אחת."

את *הבחורה* שכר *בנה של הזקנה*, לפני שנה וחצי, כשהתברר שהארתריטיס מגביל את יכולתה של אמו לדאוג לעצמה, ומאז היתה מגיעה אליה כמעט מדי יום. הן כבר עברו יחד חורף אחד, החורף שבו לימדה אותה מלה לסרוג. זה לא היה פשוט כמובן, להדגים את משחק המסרגות עם אצבעות נוקשות שמפרקיהן דלוקים. אבל *הבחורה* בכל זאת למדה מהר. מהר מדי. עד כדי כך שמלה חשדה שה*בחורה* הכירה את המלאכה עוד לפני שבאה לעבוד אצלה ורק העמידה פנים.

"איה", אמרה *הבחורה*, "בפעם המיליון, קוראים לי איה."

"אוי", נאנחה מלה, "איה. אותו דבר כמו אוי. כמו אֵי. איזה שם יפה. מעכשיו אני אזכור."

"ועכשיו תגלי לי את הסוד?" חייכה אליה *הבחורה*.

מלה לגמה את שארית התה. "הסוד הוא", אמרה לאט כאילו כל הברה דורשת תכנון, "הסוד הוא שרק עכשיו התחלתי לחיות."

[ניתן לרכוש את הספר - כאן - באתר ההוצאה לאור](#)

[חזרה לאתר](#)

אגור שיף, © 2013 כל הזכויות שמורות